

NUMĂRUL

179

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care I-a luat un om și I-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Atunci și acolo vs. acum și aici

Andrei Muscă

Mă uit în jurul meu și îmi dau seama că sărbătoarea de Paște încă înseamnă ceva la nivelul țării noastre, văd că lumea încearcă să fie mai bună, biserica se umple de oameni, isteria comercială parcă nu este ca de s a r b a t o r i l e

tradiționale de iarnă, este încă ceva, se păstrează un minim respect față de Isus și asta nu face decât să mă bucure; chiar dacă este puțin, totuși este ceva. Am făcut un exercițiu de imaginație folosind datele din Scriptură pentru a mă transla în timp, mai precis cam 3.000 de ani în timpul umblării în pustie a poporului Israel, pentru a vedea cum se sărbătorea atunci Paștele.

Vorbim de generația inaugurală, prin care această sărbătoare pășea în istorie, o generație care însă, din cauza răzvrătirii ajunge să petreacă patruzeci de ani în pustie, ba mai mult, murind fără să mai ajungă în țara promisă. Și atunci îmi pun întrebarea: oare ce însemna Paștele pentru ei atunci și acolo? Aici intervine imaginația, care, fie ea chiar pur speculativă, mă ajută într-un fel să înțeleg raportarea acelei generații la sărbătoarea de Paște. Legile erau clare în privința esenței desfășurării fizice a sărbătorii, dar oare ce

sărbătoreau acei oameni? Sărbătoreau ieșirea din Egipt înfăptuită de Însuși Dumnezeu cu semne și minuni mari, culminând cu ultima urgie, dar oare chiar aveau ce sărbători? Deși ei erau beneficiarii direcți ai sărbătorii de Paște, totuși se aflau în pustie cu un blestem de moarte trecut în CV. Mă întreb ce se afla oare în inima lor? Au fost scoși din Egipt ca să moară într-o pustie mergând în cerc și neajungând niciodată în țara promisă, oare ce era de sărbătorit? Îmi este greu să empatizez, însă observ că Paștele are însemnătate atâta timp cât ieșirea din Egipt este urmată de intrarea în țara promisă, altfel Paștele nu este complet, ba mai mult condamnă în loc să mântuiască. Dar oare această imagine mă ajută cumva în vreun fel, are ea vreo relevanță acum și aici?

Îmi dau seama că jertfa inimaginabilă pe care Isus o face are putere să mă scoată din moarte atât pe mine, cât și pe oricare om care a trăit vreodată pe acest pământ, dar nu este completă dacă eu nu cred în El, în identitatea Sa particulară. Mă sperie acest gând pentru că această sărbătoare de Paște, la fel ca acum 3.000 de ani, nu este completă decât dacă ieșirea din moarte prin Isus este completată de credința în El. De aceea, nu pot decât să mă rog să ajung în țara promisă, adică în bunătatea Stăpânului, ca rob credincios. Dar îmi doresc și mai mult ca Israel să sărbătorească cât mai repede o sărbătoare de Paște completă, care să ducă la recunoșterea și la acceptarea lui Isus ca mântuitor, astfel încât, după mii de ani, umblarea prin pustie să ia sfârșit. Amin!

Ecouri ale Învierii

Mă străduiesc de când a început Săptămâna Mare să intru în „atmosferă”. Îmi doresc să simt, să mă las cutremurată de jertfa Lui, să fiu răscolită. Și nimic. Un imens lac sec de orice urmă de emoții. Mi-e ciudă și mă condamn pentru lipsa de sensibilitate. Cum e posibil? Nici măcar acum nu pot să simt alături de El? Mi-e inima atât de împietrită?

Astăzi mi-am adus aminte de unele discuții de la grup, care mi-au dat curaj. Că nu tot timpul simțim, credința nu se definește prin simțire, ci prin decizii. Doamne, nu simt nimic, dar decid să Te iubesc și să cred că eram în inima Ta atunci când ai luat potirul și l-ai băut până la fund.

Te laud, Doamne, pentru că există această sărbătoare! Pentru că ne putem aminti mai mult decât de obicei că ai traversat o săptămână care a schimbat cursul istoriei! Te laud pentru anii în care am reușit să simt mai mult, pentru că aceste amintiri mă ajută acum să nu trec nepăsătoare peste aceste zile.

Te laud pentru cel mai dificil Paște din viața mea, de acum trei ani, alături de tinerii din El Alto. Pentru că atunci, mai

mult decât oricând, m-ai învățat semnificația spălării picioarelor din Joia de dinainte de crucificare. Te-am văzut mai aproape decât oricând în mijlocul săracilor, iubindu-i până la capăt și învățându-i să pună în practică ceea ce ai făcut Tu.

În urmă cu trei ani, în Sămbăta Mare, îpleteam garduri pentru găinile unor bătrâne invalide. Nu eram singură. Alături de mine erau tineri de o sărăcie lucie, care munceau cu bucurie pentru acele nefericite. Știau să facă tot, nu se plâneau de nimic și mă primeau cu îngăduință alături de ei (deși cred că mai mult îi încurcam decât îi ajutam).

Patricia Epure Krișan

[...] continuare în pagina 4

Șipoțel... Oancea... Valea Lupului

Lavinia Clim

Într-o dimineață minunată de primăvară, am început ziua cu gânduri pe care nu le găsesc în mine în fiecare zi. În dimineața aceea parcă inima mea s-a trezit altfel. Mare parte din starea ființei mele se datora prediciei de duminică. Mă sfâșiasse Cuvântul tare de tot și încă se mai răscoleau picuri de sânge pe hainele mele. Acel sânge atât de vindecător... După tot programul dimineții (trezirea o dă gângureala Sarei, apoi începe hrănitul fetei, jucatul cu tati și cu Sara, schimbatul și apoi urmează un pic de plâns înainte de un nou somn al fetei și tot așa...), am pus fetița în pătuț ca de obicei și, în timp ce o legănam să adoarmă, îi admiram zâmbetele dulci din somn. Era un moment în care tresăream la fiecare îndemn ce mi-l dădea inima. Și au început să se deruleze în ochii mei amintirile...

Mi-am adus aminte de vremurile de demult, de la casa de pe Șipoțel, locul unde mi-am petrecut copilăria: cireșul acela care umbrea toată curtea și casa era așa frumos când înflorea, leagănul din fața casei, „terenul de tenis” din spatele casei, grădina și hamacul... Ce frumoasă era duminică! Mi-am amintit o duminică când sărbătoream Paștele. Era pe la ora opt, cald și senin. Tata a dat drumul la casetofon: muzică de Înviere. Eu eram un copil, dar simțeam că acea duminică e specială. M-am dus să mă dau în leagăn, ascultând cu atenție versurile. O pace de nedescris mi-a umplut inima de copil. Tata era în curte și pregătea locul de adunare. Spăla curtea, pregătea scaunele, cafeaua, mama aranja sufrageria, Sebi și Iuli scoteau mobila pentru ca sufrageria să fie cât mai încăpătoare. Era o atmosferă de vis! O fericire a Învierii mă copleșea și m-a făcut să nu uit niciodată acel Paște! Iar când au venit oamenii la biserică totul a devenit feeric. Era bucuria Vieții peste noi toți! Ce minune! Hristos a înviat!

Sara încă nu adormise; o priveam și o legănam și mi-am amintit de ziua botezului meu, zi în care Viața cu Hristos a devenit o profundă realitate pentru inima mea

de copil, căci eram pe atunci doar un copil... Oare când va gusta Sara în mod conștient din această realitate?

Apoi mi-am adus aminte de perioada din apartamentul din Oancea (cei care au prins anii aceia vor înțelege ce voi înșirui acum): grupurile Daniel, revelioane, majorate și zile de naștere, botezuri în cadă în miez de noapte, repetiții cu Shekinah, grupuri de casă, minuni ce vorbeau despre măreția Domnului care ne călăuzise până acolo.

Iar apoi m-am oprit în Valea Lupului... Ce ani frumoși! Venirea primăverii avea un farmec aparte. Curățenie în casă, alături de mama; spălam amândouă geamurile (și nu erau puține) până ne tremurau mâinile. Pregătirea meniului de Paște, la bucătărie tot cu mama. Tata pregătea curtea, grădina. În dimineața Învierii mama ne întâmpina cu un zâmbet larg: „Hristos a înviat!” ne spunea ea fericită. Apoi porneam spre biserică cu o lumină puternică în inimă. Învierea ne descreșea sufletele! Apoi urma masa din familie! Ce frumos! Bucurie, nădejde, părtășie, miel, ouă roșii, veselie, pace! Hristos a înviat!

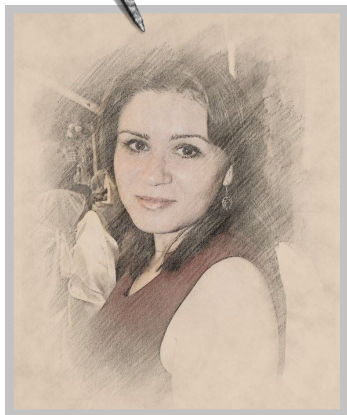
Sara adormise. Iar eu plângeam ca un copil cu toate aceste amintiri în memorie. Cum au trecut anii! Cât har risipit peste noi! Câte binecuvântări! Iar acum au venit anii lor, ai noii generații. Acum ei stau pe lângă noi, în timp ce noi pregătim Paștele și le povestim de Isus, cruce, sânge, deznădejde, durere, surpriză, înviere, biruință, iertare, nădejde, înălțare, revenire. Săptămâna aceasta e un Paște special! E primul Paște al Sarei, fetița noastră. O privesc și, printre lacrimi, inima îmi saltă de fericire pentru că Isus a purtat crucea și pentru ea, Isus a murit și de dragul ei, Isus a înviat și pentru ea, Isus va reveni și pentru ea. Îți mulțumesc, Doamne, pentru anii vieții mele în care mi-ai atins inima din fragedă pruncie și mă rog ca harul Tău să se înmulțească nespus mai mult și pentru micuța pe care o țin acum în brațe și să împletești mântuirea și pentru viața ei! Sara dragă, astăzi, 5 mai 2013, pentru prima oară îți spunem cu o bucurie tremurândă: Hristos a înviat!

Întâlnirile de la început

Roxana Clim

Din trei sute de studenți în an, într-o grupă de doar zece oameni, Dumnezeu a făcut să se *întâlnească* Anuța Boghean cu Roxana Clim în anul 2000. Scânteia unei prietenii s-a aprins atunci când o Biblie și-a scos capul din geanta cu cărți a uneia dintre noi (nu a mea). Două povești de viață, derulate cu mare intensitate până atunci, au fost ușor, ușor

depășate în episoadele *întâlnirilor zilnice*. Pentru că mă simțeam prețuită de Anuța, am acceptat o *altă întâlnire* importantă: cu biserica Neemia, într-o frumoasă dimineață de duminică. Singura motivație cu care am venit a fost aceea „de dragul ei”, iar în acea zi s-a predica din 1 Corinteni 13. Coincidență? Atunci nu am „văzut” acest detaliu frumos. Acest pas m-a dus către o altă întâlnire, de fapt o *reîntâlnire* cu verișorul Marius Clim, prin care Dumnezeu mi-a stărnit gelozia pentru relația Lui cu el, o gelozie care m-a făcut să recunosc că așa vreau și eu să trăiesc cu Dumnezeu! După câteva săptămâni, am cerut o altă *întâlnire*: cu dl Costel, ca să-mi lămuresc câteva întrebări la care mă blocasem cu răspunsul, în mijlocul frământărilor mele: cu cine s-au căsătorit primii bărbați, de ce a creat Dumnezeu omul și care biblie s-o citesc eu? Am plecat din casa familiei Ghica un alt om, căci în acea zi *m-a întâlnit* Duhul Sfânt care mi-a deschis ochii spre o altă Lume. Am ales să rămân în Neemia pentru că văzusem „roadele de trăire” de câteva luni și așa găsisem scris în Scripturi: să recunosc proorocii adevărați după roadele lor.

Apoi *m-am întâlnit* cu Alina Pușcașu, care m-a luat sub aripa ei, m-a căutat, m-a întrebat, mi-a răspuns, m-a iubit, m-a călăuzit. Ajungând să mă mut o vreme în căminul studentesc E1, din Copou-Codrescu, am aflat că lângă mine stă o fată care vine la aceeași biserică de curând, dar nu am cunoscut-o până în ziua când, la Anuța acasă, a venit plângând să-i povestească despre faptul că ea vrea să-L urmeze pe Hristos și o durea suferința părinților ei care nu i-au înțeles alegerea. Atunci *am întâlnit-o* pe Oana Țonea. Ea a fost a doua soră pe care mi-a dat-o Domnul ca să am cu cine crește împreună. Am o istorie de doisprezece ani cu acest om din Slatina! O istorie în Hristos! Scriind aceste rânduri, începe să-mi pară rău că nu am apucat mai devreme în direcția aceasta, căci îmi vin în minte, unul după altul, zeci de oameni din biserică, din alte biserici, din facultate, de la locul de muncă și îmi dau seama cât sens a avut și are fiecare întâlnire și reîntâlnire. Și nu pot povesti toate amintirile și parcă las povestea neterminată, deși ea rămâne încă neterminată! Numai un Dumnezeu mare și extraordinar de frumos poate țese istorii unice, fascinante pentru fiecare dintre noi. Păcat că nu ne oprim mai des să privim în urmă, ca să rămânem mirați, păcat că alergăm și considerăm uneori zilele vieții noastre simple, plictisitoare poate, obișnuite, căci ele nu-s deloc așa! Domnul nostru are povestea întreagă pentru noi, cu începuturi, cu un prezent în creștere, cu un viitor plin de credință și nădejde, căci El nu este dezlipit de ceea ce face. El Însuși este parte vie a fiecărei secunde a vieții. Se dăruiește mult, se dăruiește de tot! Și nu ca să slujească fericirii noastre egoiste și veșnic nemulțumite, ci pentru că iubește și Își ține promisiunile și legămintele. Începuturile au fost mângâietoare, dar prezentul îmi place și mai mult! Acum, mă retrag, căci am o reîntâlnire!

Ecouri ale Învierii

[...] continuare din pagina 2

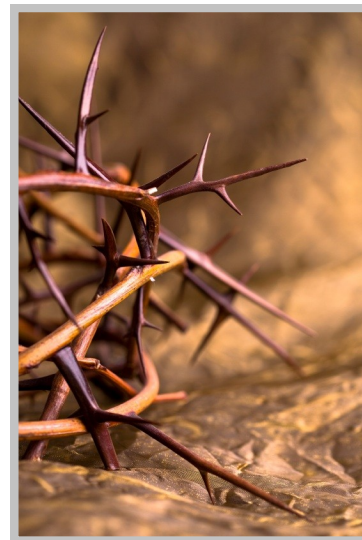
Nu pot să uit chipurile lor radiind de bucuria slujirii, deși atunci eram mai preocupată de bătăturile care-mi ieșiseră în palme. Nu pot să uit de liturghia din noaptea de Înviere, atunci când pe fundalul unei scenete pe tema Exodului (ieșirea poporului evreu din Egipt și despărțirea Mării Roșii în două), Nelson desena simultan toată povestea, cu atâtea emoții încât cei care asistau la moment au început să plângă. E greu să crezi în moarte și înviere într-un loc ca El Alto. E greu să vorbești tinerilor despre speranță, despre o viață nouă în Hristos, despre lumea de dincolo, când prezentul e atât de copleșitor, iar lupta pentru supraviețuire acaparează pe fiecare. Și totuși, atunci, acolo, am simțit profund că Hristos este viu și, mai mult decât orice, că El umple acel loc și se bucură de oile Lui, pentru care de bună voie Și-a dat viața.

Trebuie să sărăcesc din nou în ce mă privește pe mine însămi, ca să înțeleg că nu l-a fost ușor să străbată o veșnicie de iad din cauza păcatului meu. Trebuie să mă fac mică, ca să primesc cu bucurie și cu recunoștință darul nespus de mare al Vieții.

Mulțumesc, Hristoase, pentru jertfă și pentru că prin ea ai biruit și moartea mea!

Hristos a înviat!

Patricia Epure Krișan

Aș vrea să fie Paște în fiecare zi

Pentru mine duminica sărbătorii Învierii Domnului e o dublă sărbătoare: Învierea lui Hristos și prima mea duminică în biserica Neemia. Acum cinci ani am venit în Neemia și aici am rămas până astăzi.

După câteva discuții cu Marius despre Dumnezeu, biserică, am ajuns și la discuția despre jertfa Mântuitorului. Nu îmi aduc aminte exact ce am discutat, însă știu că am izbucnit în lacrimi în fața calculatorului, copleșită de iubirea lui Hristos pentru mine. Timp de doi ani încercasem să îl cunosc pe Dumnezeu mergând la biserica ortodoxă. Drumul meu spre Adevăr a continuat cu o încercare și cu o rugăciune la care Domnul mi-a răspuns intersectându-mă cu un creștin. Un creștin care s-a ferit de prozelitism, ceea ce pentru mine era frustrant atunci, căci la întrebarea mea „care e diferența dintre biserica mea și a ta? el îmi răspundea cu „hai mai bine să discutăm despre ce este biserica, care e scopul ei”. Și punctul culminant al întâlnirii mele cu Adevărul a fost perioada de început în Neemia. Începusem să citesc Noul Testament la îndemnul lui Roxi și cu fiecare pagină mi se descoperea ceva, mi se deschideau ochii!

Am fost atât de marcată (în sensul bun al cuvântului) de ceea ce văzusem și auzisem de Paște la Neemia, de atmosfera de sărbătoare etc., că, mergând apoi la Mitropolie, la slujba de Paște din acea duminică, mă întrebam ce mai caut eu aici?

Și revenind la prima sărbătoare a duminicii de Paște, mi-ar plăcea să fie Paște în fiecare zi. De la Paștele catolic am așteptat și eu cu mare nerăbdare să fie și la noi Paștele! Și nu mă refer

la bucatele ce stau pe masă de Înviere, ci la bucuria din suflet din dimineața sărbătorii, la gândul că acum 2.000 de ani niște femei credincioase au găsit mormântul gol, la toate cântecele de sărbătoare (pe care le ascult chiar și acum, când scriu acest articol), la salutul specific „Hristos a înviat!” „Adevărat a înviat!”.

În urmă cu mai bine de cinci ani, pentru mine Săptămâna Patimilor ar fi fost o săptămână aglomerată, în care grija principală era curățenia din casă. Eram o Marta. Însă cred că Adevărul m-a eliberat. Sărbătoarea Învierii stă în celebrarea biruinței Vieții asupra morții. Acum sunt ca Maria. Nu mă mai stresează perdeaua care nu e de un alb strălucitor, nici faptul că nu am miel și cozonaci pe masă. Aleg să celebrez Învierea lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care S-a jertfit pe cruce pentru mine și tine și care a înviat a treia zi, după Scripturi. Și toate acestea pentru ca o mână de lut peste care a suflat viață să poată petrece o veșnicie cu El.

„A înviat! Mormântul este gol, Isus e viu! A înviat, Isus a biruit, a biruit!” e refrenul meu preferat. Să te bucuri de această sărbătoare, scumpă biserică, și să fii lumină oriunde vei petrece, pentru că tu ai Lumina în tine.

Roxana Rădulescu

Călătoresc pe mare

Sunt în fața unui moment de cumpănă. O fi criza celor treizeci de ani, o fi doar o stare de oboseală, nu știu. Mă uit pe agendă și totul este bifat. Loc de muncă, casă, sănătate, familie, prieteni, biserică, soție, Dumnezeu. Toate de mai sus nu ar fi fost posibile fără El și toate duc inevitabil la El. Dar de unde atunci criza? Sau, mai bine spus, ce lipsește din această listă?

Sunt un om împlinit, să nu mă înțelegeți greșit, și cu toate acestea mă simt de parcă totul este o iluzie. Trăiesc impresia că nimic nu este real, că dintr-un moment într-altul balonul acesta de săpun va face „Poc!” și totul se va nărui.

Este liniște în jurul meu, dar e acea liniște care face ca furtuna din lăuntrul meu să capete forme apocaliptice. Să fie oare o nouă grădină în care am poposit fără știința mea? Pot să fiu binecuvântat și totuși să locuiesc

în mijlocul furtunii? Sau am înnebunit cumva?

Mă uit în barcă și Isus doarme. Chipul Lui trădează un somn dulce, odihnitor. În inima mea valurile se zbat să mă tragă în adâncuri și Isus doarme? E prea de tot. Parcă trăiesc o comedie horror. Genul acela de film în care râzi de frică, sinistru și sacadat. „Isus, Isus!” strig disperat la El. „Scoală-te, nu vezi că mă înec?”

Ochii Lui se deschid și mă privesc liniștiți. Deodată trupul Lui se înalță în barcă ca un catarg, iar hainele Lui se unduiesc ca niște vele în bătaia vijelioasă a furtunii. Mâna Lui se întinde peste inima mea și glasul Lui ca de tunet rostește: TAC!

Furtuna nu s-a oprit. Valurile sunt mari și involburate. Barca se leagănă când la stânga, când la dreapta. Cerul e negru-cenușiu și doar trăsnetele mai luminează din când în când orizontul. În mijlocul furtunii, pe o mare zbuciumată, două umbre stau întinse pe o barcă, într-un somn odihnitor și dulce: Isus și cu mine.

Este liniște în inima mea. Brațele Tatălui meu mă leagănă ușor când la stânga, când la dreapta. Nu-mi este teamă, căci Isus este cu mine, așa cum mi-a promis. De aceea dorm. Dorm în furtună, căci prezența Lui mă face pe deplin fericit!

Ștefan Mihai

Străinul care ne vorbește

Emil Juverdeanu

A trecut mai mult de o lună de când a venit domnul Pleșu la Iași. Judecând după publicul din sală, impresia mea a fost aceea că cei mai mulți au luat parte la un eveniment cultural, de fapt la un eveniment, fără alte subtilități metafizice. Cred că puțini au înțeles că intenția momentului a fost aceea de a așeza în mijloc nu un om, ci o idee, o revelație.

Domnul Pleșu a urcat pe scenă foarte detașat de public, reverențios, modest, fără pompă. Reflectând mai târziu la această atitudine generală a dumnealui, mi-am dat seama că domnul Pleșu, când ajunge acasă și închide ușa după el, uită de oameni, de public, de succes și își reia traseul existenței sale interioare, devenit cu timpul adevăratul centru care îi organizează întreaga viață. În privința aceasta el este un sobru, un serios, un om care în primul rând simte, apoi gândește. Dar ceea ce el simte nu sunt afecte sau pulsuni pubere, ci lucruri dincolo de sine, care îl uimesc prin actualitatea lor umană și spirituală.

Desigur, cei care aspiră la un succes asemănător ar putea crede că reușita se află în erudiție, lecturi, stil de viață, experiență în spațiul public cultural și politic, în șansa de a fi mediatizat și, nu mai puțin important, într-un anume tip temperamental, înclinat spre umorul benign, detașat cu totul de sine, matur, patriarhal, înțelept, doct. Dar talentul domnului Pleșu este în primul rând o atitudine față de sine, lume și Dumnezeu, care a învins concurența acerbă dintre numeroasele vanități ce locuiesc adânc în fiecare din noi.

Cred că așa se explică deplasarea sa către o temă atât de populară, ca cea a parabolilor evanghelice. „Populară” în primul rând pentru că Evangheliile accesează cu ușurință automatismul mental al oamenilor cu privire la iubirea lui Dumnezeu față de lume, la predica de pe munte, la pilda fiului risipitor primit acasă, la pilda talanților și la despărțirea oilor de capre la judecata din urmă. Cei mai mulți oameni, fără să fi citit vreodată Noul Testament, au auzit despre ele, ceea ce face ca Evangheliile să fie cu adevărat populare și nemuritoare. Cine nu s-a simțit vreodată vinovat și a avut nevoie de iubirea fără rest a unui părinte, soț sau soție, prieten sau prietenă și, mai ales, a lui Dumnezeu? Cine nu s-a gândit vreodată la pilda talanților când și-a trecut în revistă realizările profesionale și abilitățile de orice fel, numite cu multă nonșalanță „talanți”? Și cine nu a simțit un fior de teamă la gândul că nu e vrednic de mântuirea finală, căci

este încă un păcătos?

Această cunoaștere „populară” a Evangheliilor ne poate însă păcăli, căci, așa cum bine observa domnul Pleșu, oamenii sunt înclinați să trândăvească, să se lenească, iar mintea rămâne astfel, fără voia ei, în urma revelației lui Dumnezeu. O pierde din ochi chiar atunci când citește Scripturile, căci Biblia nu e o carte ușoară. „Dacă l-am putut citi pe Platon în viziunea lui Noica, dacă l-am putut citi pe Hegel în vizunea mea, Evangheliile rezistă la orice interpretare, în sensul că nu pot fi interpretate. Biblia este o carte care te schimbă. Nu poți fi liniștit, detașat, împăcat când citești Evangheliile...” Așa a deschis prezentarea domnului Pleșu. Și sala, deja tăcută, a devenit și mai tăcută. Dar în față nu vorbea vreun preot sau vreun pastor, ci un laic prin excelență, un păcătos asemenea tuturor celor prezenți.

O clipă m-am gândit la Pavel, care a intrat în biserică pe ușa din dos, a străbătut cu greu mulțimea martirilor și apostolilor, apoi a ajuns chiar în față și Domnul ne-a lăsat prin acest străin, primejdios cândva pentru firava biserică a începuturilor, cea mai extraordinară viziune a salvării noastre în Hristos. Apoi a plecat discret, lăsând biserica în mâinile lui Dumnezeu, ca să lupte în toate marile războaie ce o așteptau.

La fel ca apostolul Pavel, domnul Pleșu e un străin, nu știe cum trebuie să calce, mai ușor sau mai apăsător, pe proprietatea bisericii. Și totuși, prin cartea sa, el vorbește bisericii. Iar biserica îl ascultă, deși mă îndoiesc că nu îl și critică. Dar, una peste alta, un discipol al lui Noica și, mai ales, un descendent al generației de aur a perioadei interbelice nu poate fi decât bine primit de biserică. Prestigiul său este unul regal, asemănător unui uns al Domnului, care trebuie ascultat atunci când vorbește. „Cea mai mare teamă atunci când am publicat *Parabolele* a fost aceea că Biserica mă va excomunica”, a spus el cu umor, „dar am fost uimit că cei care m-au criticat au fost din spațiul laic, gândind ce mi-a venit de m-am apucat să scriu despre pildele din Biblie...”. „Am fost acuzat de extremism de dreapta, de legionarism, în fine, mi s-au reproșat păcate grele, dar ce-i să-i faci, așa e viața...”

Nu am găsit nicio capcană în tot discursul său, nicio intenție vătămătoare credinței, mesajului biblic și chiar a tradițiilor bisericii istorice. Nu a apărut și nu a criticat nimic. A fost ca un străin, venit de nu știu unde printre noi, și care ne-a vorbit despre lucruri despre care toți credem că știm. Și iată că ne-a amintit și nouă, și lor că Biblia se uită ușor chiar când o citești zilnic, că e o carte grea, chiar dacă mulți o disprețuiesc că e prea ușoară, că nu se adresează celor proști și mulți, ci ne cheamă pe toți să gândim, să cercetăm, să verificăm, să probăm totul, să muncim pentru a înțelege ce a vrut Dumnezeu să ne spună și, din când în când, fără multă zarvă și zel, să o apărăm, căci „Biblia este o carte care ne schimbă”.

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu

Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Krișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope

Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu

Colaboratori: Ioana Boancă, Diana Clim, Costel Cozorici, Raluca Damian, Diana Lazăr, Geanina Gheorghiu, Cristi Lucaci

Tehnoredactor coordonator: Daniel Bosîncianu

Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Emil Juverdeanu – responsabil de număr

Ada Dumitriu – corector,

Bogdan Bosîncianu – tehnoredactor,

Geanina Gheorghiu – revizor

grauntedemustar@yahoo.com